

[Bundgård.]
gjorde i 1956. Det tror jeg er ret så vigtigt. Så vil jeg tilføje vedrørende den dagsorden, der er stillet, at vi accepterer den, fordi den siger de rigtige ting i denne situation, men det ligger naturligvis ikke, at vi mener, at hvis man kommer med en eller anden definition af, at de samfundsmæssige interesser var overtrådt, så havde søfolkene ikke ret til at strejke. Vi mener, at det våben kan man ikke tage fra dem og bør man ikke tage fra dem under nogen omstændigheder. Derfor støtter vi denne dagsorden i dette tilfælde; i andre tilfælde ville vi heller ikke gå med til et indgreb.

Statsministeren (*Hilmar Baunsgaard*): Jeg har kun en ganske kort bemærkning til hr. Erling Dinesen, som sagde, at grunden til, at den daværende socialdemokratiske regering i 1965 valgte samme fremgangsmåde, som regeringen her har valgt, til trods for at der forelå et mæglingforslag, var, at venstre og det radikale venstre havde sagt, at sådan burde det være. Jeg bliver derfor nødt til endnu en gang at citere hr. Erling Dinesen, det er stadig Folketingstidende 1965-66, spalte 628, og dér siger hr. Erling Dinesen følgende:

Når uoverensstemmelserne er forelået løst ved behandling i fællesudvalg — eventuelt i overenskomstnævn — i stedet for ved ophøjelse til lov af det af forligsmanden fremsatte mæglingforslag, er grunden den, at dette mæglingforslag blev fremsat under specielle omstændigheder. Ganske vist havde parterne accepteret, at der blev fremsat mæglingforslag, og dermed givet forligsmanden tilstrækkeligt grundlag i så henseende. Men ingen af parternes forhandlere havde givet tilsagn om over for deres kompetente forsamlinger at ville anbefale forslaget, som de fandt utilfredsstillende. Disse opfattelser har repræsentanter for overenskomstparterne efter afstemningen på ny givet udtryk for . . . En løsning ad den vej, der skitseres i lovforslaget, forekommer herefter mest egnet til på den ene side at give nye forhandlingsmuligheder og på den anden side at sikre en afgørelse inden for en rimelig frist.

Og se, så siger hr. Erling Dinesen — spalte 647 — på det her meget omtalte spørgsmål fra det ærede medlem hr. Vivike om, hvorfor man ikke ophøjede mæglingforslaget til lov, at han jo under forelæggelsen har givet udtryk for, hvorfor han finder den foreslåede udvej bedst egnet. . . . Altså ikke en eneste politisk begrundelse, og jeg går uden videre ud fra, at de begrundelser, hr. Erling Dinesen giver over for folkettinget, det er dem, han mener er begrundelsen for, at regeringen valgte denne fremgangsmåde. Ellers ville arbejdsministeren — det er han jo forpligtet til — have givet en anden begrundelse. Og her er i denne situation end ikke et mæglingforslag; der er altså ikke anden vej at anvende end den af regeringen foreslåede.

(Kort bemærkning).

Erling Dinesen: Der er — det vil jeg da gerne sige til statsministeren — ikke noget særlig mærkeligt i, at jeg i fremsættelsen af lovforslaget dengang sagde, at denne udvej var bedst egnet, fordi alle andre veje var stoppet, stoppet bl. a. af den daværende radikale ordfører, hr. Hilmar Baunsgaard, og derfor måtte det simpelt hen foregå på den måde. Jeg skal ikke sige mere om disse ting; jeg synes ikke, denne debat kan afsluttes her, uden at jeg lige gør opmærksom på, at jeg mener, der er 4 kendsgerninger, der står fast, og det mener jeg må understreges endnu en gang. For det første, at de strejkende har efterkommet regeringens ønske, og alligevel skal de straffes. For det andet, at regeringen selv har bedt om at få fritaget disse ting, og det er sket, men rederne har sagt nej. For det tredje, at regeringen på et, synes jeg, højst tvivlsomt juridisk grundlag har bøjet sig for redernes trusler. Og at regeringen dermed, mener jeg, har gjort sig til part i sagen, altså ikke været neutral, taget stilling for rederne og mod lønmodtagerne.

Statsministeren (*Hilmar Baunsgaard*): Jeg skal kun til hr. Erling Dinesen ganske kort sige, at når man havde andre begrundelser, så synes jeg, man dengang skulle have meddelt folkettinget det. Det kan ikke have